אם לא נאמרו חמורות היתה אומר כו'. לא נרסינן הכא, דליכא למיסרך ליה, דהא קלות נמי במימתה: ואי באכילת מעשר. קאמר דאם לא נאמרו חמורות היתה אומר על טומאת שרץ. קאמר דאם לא נאמרו חמורות היתה אומר על טומאת מת במימתה, לכך נאמרו טומאת מת חמורות ונאמר בהו במימתה (פ) במעשר: ואם לא נאמרו. כלומר היתה אומר על החמורות במימתה, הא מטומאת שרץ הוא דאתא לאיתויי קלות בגדון, ואלא תמיעה בהו מימתה ולא נאמרו חמורות ונאמר שרץ ונאמר מעשר ותרומה ולא נאמרה טומאת מת, היתה אומר, קלות על הקלות בלאו ועל החמורות במימתה, ומדקלות על החמורות במימתה, חמורות נמי על הקלות במימתה, לכך נאמרו חמורות: כל שייש לו מתירין בין לאדם חייבין עליו משום פיגול: תנו רבנן, או אינו מביא אלא כיוצא בשלמים, מה שלמים מיוחדים נאכלין לשני ימים ולילה אחד, אף כל נאכל לשני ימים ולילה אחד, נאכל ליום ולילה מנין, תלמוד לומר (א) מבשר, כל ששיריו נאכלין. עולה שאין שיריה נאכלין מנין, תלמוד לומר (ב) זבח. מנין לרבות העופות והמנחות עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע, תלמוד לומר (ג) אשר הם מקדישים לי. (ד) ואתי נותר (ה) חילול מטומאה, ואתי פיגול (ו) עון (ז) מנותר. ומאחר שסופו לרבות כל דבר, למה נאמר (ח) שלמים מעתה, לומר לך, מה שלמים מיוחדים שייש להן מתירין בין לאדם בין למזבח (ט), אף כל שייש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליהן משום פיגול. העולה, דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים; עולת העוף, דמה מתיר את בשרה למזבח, חטאת העוף, דמה מתיר את בשרה לכהנים; פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, דמם מתיר את אימורין ליקרב. ומוציא אני את הקומץ ואת הלבונה והקטורת, ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים, והדם. רבי שמעון אומר, מה שלמים מיוחדין שייש בו (י) על מזבח החיצון וחייבין עליו, אף כל שייש לו מזבח החיצון חייבין עליו משום פיגול, יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, הואיל שאין (יא) על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול. כיוצא בשלמים מאי ניהו. בכור, דנאכל לשני ימים ולילה אחד. במאי אתי, אי במה מצינו, איכא למיפרך, מה לשלמים שהן טעונין סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק. אלא (יב) מ"מאם האכל יאכל. הני תרי כללי דסמיכי אהדדי נינהו, (יג) דבראמרי במערבא, כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכים זה לזה, הטל פרט ביניהם ודונם בכלל ופרט: עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע: הא מני, רבי מאיר היא, דתניא, (יד) לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול, דברי רבי מאיר. אימא סיפא, ומוציא אני מנחת נסכים והדם, אתאן לרבנן, (טו) דתניא, נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול, מפני שדם הזבח מתירן ליקרב, דברי רבי מאיר; אמרו לו, והלא (יז) אדם מביא את זבחיו היום ונוסכין מיכן עד עשרה ימים; אמר להן, אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח. אמר רב יוסף, הא מני, רבי היא, דאמר לוג שמן של מצורע מתנותיו שרו ליה, ומדמתנותיו שרו ליה, מתנותיו מפגלי ליה. דתניא, (יח) לוג שמן של מצורע מועלין בו עד שיזרוק הדם; נזרק הדם, לא נהנין ולא מועלין. רבי אומר, מועלין עד שיתן מתנותיו. ושוין (יט) שאסור באכילה עד שיתן מתן שבע ומתן בהונות. אמרוה קמיה דרבי ירמיה, אמר, (כ) גברא רבא כרב יוסף ליما מילתא, הרי (תחילה (כא)), הוה דייקינן ליה ד'מה הפקר עם הפקר ופיגול בפקר; ואף על גב שם היה רולה יכול לבציו מכאן ועד עשרה ימים כדלקמן, אית ליה לרבי מאיר דכי הבציו עם הפקר הוא המפרש בהונות' ושיריו לבקיבה, שיריו לבקיבה, כדאמרינן בשמעתא דלקמן)": אמר רב יוסף, רבי היא כו'. וסבר לה כרבנן, דהוא"ל והשאר נסכים לאחר זמן אין דם הזנבן מפגלן ואפילו בציו עמו; ולוג שמן נמי, הא דקתני (נמי (כב)) פיגול, לא שייכא דם הפקר מפגלו, אלא מתנות שמן שמנו מתנו שבע הזאות בפנים הם מפגלין אותו, אם הזה על מנת לאכול ליום ולילה, כדמרבינן ליה לקמן (כג) עם שאר קדשי קדשים: ומדשמעינן ליה דאמר לוג שמן של מצורע מתנותיו שרו ליה. לכהנים, דאמר אף על פי שזרק דם הפקר יש מעילה בשמן עד שיתן שבע הזאות של קרני גטוה, הלכך מתנותיו מפגלין ליה, שהן מתירין: לא נהנין. מדרבנן עד שיתן ממנותיו: ולא מועלין. דקסבר דם הפקר מתירו לכהנים, וכל שייש בו שעת היתר לכהנים אין בו מעילה: רבי אומר מועלין בו עד שיתן. שבע הזאות של גטוה, הלכך מתנותיו מפגלין ליה, דמדרבנן, עד שיתן אף מתן בהונות: אמרוה. רבנן ליסף: הגה

ואתי נותר חילול מטומאה. עון מנותר. ומאחר שסופו לרבות כל דבר. למה נאמר שלמים. מעתה לומר לך. מה שלמים מיוחדים שייש להן מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליהן משום פיגול. העולה. דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים. עולת העוף. דמה מתיר את בשרה למזבח. חטאת העוף. דמה מתיר את בשרה לכהנים. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים. דמם מתיר את אימורין ליקרב. ומוציא אני את הקומץ ואת הלבונה והקטורת. ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים. והדם. רבי שמעון אומר. מה שלמים מיוחדין שייש בו על מזבח החיצון וחייבין עליו. אף כל שייש לו מזבח החיצון חייבין עליו משום פיגול. יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים. הואיל שאין על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול. כיוצא בשלמים מאי ניהו. בכור. דנאכל לשני ימים ולילה אחד. במאי אתי. אי במה מצינו. איכא למיפרך. מה לשלמים שהן טעונין סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק. אלא מ"מאם האכל יאכל. הני תרי כללי דסמיכי אהדדי נינהו. אמר רבא. בדאמרי במערבא. כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכים זה לזה. הטל פרט ביניהם ודונם בכלל ופרט: עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע: הא מני. רבי מאיר היא. דתניא. לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול. דברי רבי מאיר. איתמא סיפא. ומוציא אני מנחת נסכים והדם. אתאן לרבנן. דתניא. נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול. מפני שדם הזבח מתירן ליקרב. דברי רבי מאיר. אמרו לו. והלא אדם מביא את זבחיו היום ונוסכין מיכן עד עשרה ימים. אמר להן. אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח. אמר רב יוסף. הא מני. רבי היא. דאמר לוג שמן של מצורע מתנותיו שרו ליה. ומדמתנותיו שרו ליה. מתנותיו מפגלי ליה. דתניא. לוג שמן של מצורע מועלין בו עד שיזרוק הדם. נזרק הדם. לא נהנין ולא מועלין. רבי אומר. מועלין עד שיתן מתנותיו. ושוין שאסור באכילה עד שיתן מתן שבע ומתן בהונות. אמרוה קמיה דרבי ירמיה. אמר. גברא רבא כרב יוסף ליما מילתא. הרי

נאכל ליום ולילה מנין. לקמן בסוף דס חטאת (דף נח.) דרשינן מיקיש דשאת דתודה, מה שלמים מפגלין כו'. ורבינא, דהתי פנה לית ליה דהוא מיקיש, דתי אית ליה לא הוה צריך לכל הנך יתורים:

ואתי נותר חילול מטומאה, ואתי פיגול עון עון מנותר. מכאן הוה מצי למיזדק לקמן (דף נ:) דדבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בגזירה שוה: כיוצא בשלמים מאי ניהו דבכור. משמע דבכור דמי לשלמים טפי משחר קדשים. ובעלמא מיהו כן, דתמר (מנחות דף נח:) מה שלמים בחיין ובמתן דבר, אף כל בחיין ובמתן דבר. אלא מ"מאם האכל יאכל. ואע"ג דתמרינן לעיל בסוף פרק שני (דף כח:) בשתי חלות הכתוב מדבר, תני ובדבה, אף כל בא בגדר ובדבה: